

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 219/06-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., bytom I., zastúpeného advokátkou JUDr. E. V., K., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 9 C 76/2003 z 30. marca 2005 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Co 128/2005 zo 7. decembra 2005 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť J. K. pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 9 C 76/2003 z 30. marca 2005 **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

2. Sťažnosť J. K. pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Co 128/2005 zo 7. decembra 2005 **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júna 2006 doručená sťažnosť J. K., bytom I. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. E. V., K., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a rozsudkom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 C 76/2003 z 30. marca 2005 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 128/2005 zo 7. decembra 2005.

Sťažovateľ uviedol, že je invalidným dôchodcom, ktorým sa stal v dôsledku nepriaznivého zdravotného stavu, ktorý sa mu rokmi zhoršoval tým, že mu nebola správne určená diagnóza a s tým súvisiaci liečebný postup. Podľa jeho názoru, keby mu bolo včas a správne diagnostikované jeho ochorenie a užíval by správne lieky, nemuselo k takejto situácii dôjsť. Na základe toho sťažovateľ 19. mája 2003 podal okresnému súdu žalobu o náhradu škody, ktorá mu vznikla nesprávne určeným liečebným postupom zo strany zamestnancov Nemocnice s poliklinikou K. Sťažovateľ uviedol, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 9 C 76/2003 z 30. marca 2005 jeho návrh zamietol. Podľa vyjadrenia sťažovateľa sa okresný súd v rozsudku oprel o znalecký posudok, podľa záverov ktorého neutrpel žiadnu ujmu tým, že užíval lieky, ktoré mu lekári predpisovali. Sťažovateľ však správnosť záverov znaleckého posudku namietal a žiadal nariadiť „kontrolné znalecké dokazovanie“. Okresný súd jeho návrh zamietol, ale sťažovateľ sa domnieva, že v záujme spravodlivého rozhodnutia vo veci mal okresný súd jeho návrhu vyhovieť.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie, ktorým namietal nesprávne závery prvostupňového súdu v tej súvislosti, že okresný súd nenariadil „kontrolné znalecké dokazovanie“. O odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 128/2005 zo 7. decembra 2005 tak,

že rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľ vyjadril názor, že „súdy nepostupovali správne, keď neakceptovali môj návrh o nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania. Závery kontrolného znalca, podľa môjho presvedčenia, by potvrdili opodstatnenosť mojej žaloby“.

Z uvedených dôvodov sa sťažovateľ domnieva, že okresný súd rozsudkom z 30. marca 2005 a krajský súd rozsudkom zo 7. decembra 2005 porušili jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ nebol spokojný s rozhodnutiami súdov v danej veci, 13. marca 2006 podal na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Sťažovateľ uviedol, že tento podnet vybavila Krajská prokuratúra v Nitre, ktorá ho listom sp. zn. Kc 2038/2006 informovala o tom, že podnet bol odložený.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd jeho sťažnosti vyhovel a v náleze vyslovil:

„Rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 30. 3. 2005 v konaní 9 C 76/2003 a rozsudkom Krajského súdu Nitra zo dňa 7. 12. 2005 v konaní 7 Co 128/2005, ich postupom došlo k porušeniu môjho základného práva na súdnu ochranu upravenú v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudok Okresného súdu Komárno zo dňa 30. 3. 2005 č. 9 C 76/2003 a rozsudok Krajského súdu Nitra zo dňa 7. 12. 2005 č. 7 Co 128/2005 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Komárno na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom skúmal, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde a či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal z toho, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov ustanovených v zákone.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. Pri prejednaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 9 C 76/2003 z 30. marca 2005, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (s prihliadnutím na čl. 142 ods. 1 ústavy). Toto vyššie citované ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmvajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Z obsahu sťažnosti, ako aj jej príloh ústavný súd zistil, že o sťažovateľovom odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 128/2005

zo 7. decembra 2005 tak, že rozsudok prvostupňového súdu potvrdil. Z uvedeného vyplýva, že námietka porušenia základného práva sťažovateľa v podobe podaného odvolania smerujúca voči rozhodnutiu okresného súdu bola predmetom rozhodovania krajského súdu. V rámci tejto procedúry krajský súd ako súd odvolací rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmal a svoj právny názor vyjadril v rozsudku zo 7. decembra 2005.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy (s prihliadnutím na čl. 142 ods. 1 ústavy) nebol príslušný na preskúmanie rozsudku okresného súdu preto, lebo preskúmanie tohto rozhodnutia na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by bolo (pri splnení všetkých zákonných predpokladov) z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie rozsudku krajského súdu (obdobne napr. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 128/2005 zo 7. decembra 2005.

Podľa ustanovenia § 159 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný. V tejto súvislosti ústavný súd zistil, že namietaný rozsudok krajského súdu sp. zn. 7 Co 128/2005 zo 7. decembra 2005, proti ktorému nebolo prípustné odvolanie, nadobudol právoplatnosť 1. marca 2006.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 22/02 uvádza: „Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti

podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.“

Sťažovateľ sa na ústavný súd obrátil sťažnosťou z 15. júna 2006, pričom z odtlačku pečiatky nie je možné určiť, kedy bola sťažnosť odoslaná na poštovú prepravu. Ústavnému súdu bola sťažnosť sťažovateľa doručená 19. júna 2006. Z doložky právoplatnosti vyznačenej na rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 Co 128/2005 zo 7. decembra 2005 je zrejmé, že toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 1. marca 2006. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva postupom a rozsudkom krajského súdu po lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.

Aj keď nie je možné určiť, kedy bola sťažnosť sťažovateľa odoslaná na poštovú prepravu, s prihliadnutím na dátum právoplatnosti namietaného rozsudku krajského súdu (1. marec 2006), ako aj vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť ako písomnosť je datovaná 15. júna 2006 a ústavnému súdu bola doručená 19. júna 2006, dostatočne to preukazuje záver, že sťažnosť bola podaná po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 301/04, III. ÚS 315/05). Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2006